

De Reiziger

Guido Eekhaut

“Uit de toekomst?”

‘Ja,’ zei de jongeman, die er uitzag als een aspirant-verzekeringsagent.

‘Mmm,’ zei Sylvie. ‘Dat kan iedereen zeggen. Gewoon een praatje om mij in je bed te krijgen.’

‘In mijn bed?’

‘Jazeker. Ik heb al de meest wilde verhalen gehoord. Dat van jou is het wildste. Precies daarom tuin ik er niet in.’

‘Tuin?’ vroeg de jongeman, die bleef fronsen. Hij was nog maar nauwelijks twintig, schatte ze. Om met zo’n verhaal aan te komen draven, moest hij verschrikkelijk naïef zijn.

‘Wat is je naam eigenlijk?’ vroeg ze, omdat ze toch een beetje medelijden met hem had. Hij had van die grote, eerlijke ogen.

‘Einstein,’ zei hij, opgelucht dat hij *deze* vraag tenminste begreep.

‘Einstein,’ zei Sylvie.

‘Pepys Burt Einstein voluit,’ zei hij.

‘Jawel. Een hele mondvol, Einstein.’

‘Het is een kwestie van toeval.’

‘Wat is een kwestie van toeval?’

‘De namen.’

‘Werkelijk? Kreeg je ze niet van je ouders?’

Hij hield het hoofd schuin, als een vogeltje.

Hij heeft het een of andere communicatieprobleem, dacht ze. Autistisch misschien, iets dergelijks, ze had daarover gelezen. Gevaarlijk was het waarschijnlijk niet, anders liep hij niet vrij. Ze moest toch maar voorzichtig zijn. Verdorie, dacht ze, ik sta mijn tijd hier te verspillen met een randgeval.

‘Je komt dus,’ hervatte ze, ‘uit de toekomst.’

Hij knikte enthousiast.

‘Precies. En hoe *vér* uit de toekomst?’

‘Welk jaar is dit?’ vroeg hij.

'Tweeduizend en zes,' zei ze. 'Juli en erg warm, zelfs voor de tijd van het jaar. Waar kom jij vandaan?'

'NieuwLonden,' zei hij.

'Ik bedoel: welk jaar.'

Hij knikte eventjes, alsof hij reageerde op een onhoorbare vraag, niet op die van haar. Hij was écht wel een beetje *vreemd*. Misschien, dacht Sylvie, heeft ie iets geslikt. Die jongens slikken dezer dagen allerlei gekke spullen. Ze zou alleszins geen drankje van hem aannemen. 'NieuwLonden dus.' Daar had ze nog niet eerder over gehoord.

'Tweeduizend en zes wat?' vroeg hij.

'Het jaar tweeduizend en zes,' verduidelijkte ze.

Hij schudde het hoofd. 'Het is betekenisloos,' zei hij. 'Dat is jammer.'

'Tja,' zei ze, zonder te begrijpen waar hij op doelde. 'Zullen we dansen?'

'Dansen?'

'Muziek, bewegen, dansen.'

'Nee,' zei hij gedecideerd. 'Ik coördineer slecht. Ik zou je pijn doen.'

'Nou, *jij* bent tenminste eerlijk. Een heleboel jongens zouden gewoon op m'n voeten trappen en dan nog boos worden ook.' Ze had behoorlijk wat slechte ervaringen terzake gehad.

'Dank je,' zei hij.

'Graag gedaan. Waarom bied je me niet een drankje aan?'

'Is dat de heersende gewoonte?'

'Natuurlijk. Niet waar jij vandaan komt?'

'Wij nemen geen vloeistoffen op. Maar voor jou maak ik een uitzondering. Je bent een vrouw.'

'Dat heb je goed gezien, Einstein.'

'Einstein is mijn gedocumenteerde naam. Jij mag me Pepys noemen.' Hij sprak het anders uit: Peps. Maar ze kende de naam, ze had over de schrijver van dagboeken uit de zeventiende eeuw op school geleerd en ze wist dat zijn naam zo uitgesproken werd. Peps, dacht ze. Het lijkt eigenlijk nergens op.

'Waarom ben je naar onze tijd gekomen, Pepys?'

'Bestel jij de drank? Ik heb terzake geen ervaring.'

'Wat wil je?'

'Wat jij neemt.'

'Dat is inderdaad een goed idee.' Tegen de barman zei ze, 'Twee Black Russians.'

De bestelling kwam meteen. Ze sipte aan het rietje. Hij deed hetzelfde.

Meteen was zijn glas halfleeg. 'Wat vroeg je?'
'Waarom je naar onze tijd gekomen bent.'
Hij keek naar de vloeistof in het glas en fronste, alsof hij nu pas merkte hoe sterk het drankje was. 'Alcohol?' vroeg hij.
'Wodka,' zei ze.
'Mmm,' zei hij. 'Deze tijd. Interessante tijd. Zo goed als niet gedocumenteerd, vrees ik. Daarom zijn we nieuwsgierig.'
'Niet gedocumenteerd?' zei ze. 'Wat bedoel je? We stikken gewoon in de informatiestroom. Zevenhonderd tv-zenders, elke dag honderden mails, honderden websites in je e-box, driehonderd mensen die met je willen praten ...'
'Werkelijk?' zei hij. Hij keek opnieuw in het glas. 'Wodka?'
'Ja, wodka. Uit wat voor toekomst kom jij eigenlijk?'
'Ik heb een gids nodig,' zei hij.
'En je dacht meteen aan mij.'
'Ja.'
'En je wil met mij naar mijn flat gaan, zodat je de intieme gewoonten van de alleenstaande blanke vrouw kan leren kennen.'
Hij keek verheugd op. 'Dat lijkt een goed idee.'
'Nou,' zei ze, 'ik moet toegeven dat je aanpak vernieuwend is. Maar *dit* specimen heeft geen zin in dat soort research. Ik zoek een aardige vent die me zekerheid in het leven kan bieden. Klaplopers heb ik genoeg gehad.'
'Ik ben geen ... klaploper,' zei Pepys Einstein. 'Ik ben een serieus onderzoeker.'
'Onderzoeker. Wat aardig van je. Wat is je specialisatiegebied?'
'Die informatie is niet beschikbaar,' zei hij. 'Om veiligheidsredenen.'
'Oh, nationale veiligheid en dat soort dingen. Je werkt dus voor de overheid?'
'Overheid?'
'Is dat je verhaal waarmee je vrouwen versiert? Zo meteen werk je voor de Binnenlandse Veiligheidsdienst en ben je een spion.'
Hij kreeg het duidelijk te warm. 'Wilt u mijn gids zijn?'
'Hangt van je geplande exploraties af, Einstein. Ik blijf je Einstein noemen. Dat lijkt leuker.'
'Zoals je wilt. Wodka? Is het een genotmiddel?'
'Reken maar. Ik neem aan dat je hier voor het eerst bent, Einstein?'
'Neen,' zei hij. 'Ik was hier al eerder.'
'Werkelijk? Ik zag je nog nooit. Wanneer was dat?'

'Die cyclus is definitief afgesloten,' zei hij ongemakkelijk, alsof hij daarmee teveel zei.

'Afgesloten? Iets waarover je het niet wil hebben? Een vrouw misschien. Waarschijnlijk wel, zo'n knappe jongen als jij. Zo dadelijk vraag ik je inderdaad mee naar m'n flat. En morgenochtend heb ik er spijt van.'

'Morgenochtend heb je er geen spijt van,' zei hij.

'Neen? Je komt niet alleen uit de toekomst, maar je wil de mijne ook nog voorspellen?'

'Morgenochtend ...' begon hij, en hij keek weer in zijn glas. Hij haalde het rietje eruit en dronk het glas in één keer leeg. Het leek geen invloed op hem te hebben. 'Een nieuw drankje?'

'Misschien wel,' zei ze, 'misschien wel. De nacht is nog lang.'

'Neen,' zei hij, 'hij zal heel kort zijn.'

De manier waarop hij het zei joeg haar plots angst aan. Hij had iets buitengewoons *vastberaden*, alsof hij een welafgemeten doel voor ogen had, alsof hij precies wist wat hij de volgende minuut zou doen en zeggen nog voor die minuut er kwam.

'Wie *ben* jij eigenlijk?' vroeg ze.

'Ik kom uit de toekomst,' zei hij opnieuw.

'Ja, dat zei je al.' Ze bestelde twee nieuwe Black Russians die even spoedig kwamen. Hij dronk de zijne meteen half op. 'Wodka,' zei hij. 'Dat hebben wij niet.'

'Misschien moet je er wat van meenemen,' stelde ze voor.

'Is verboden,' zei hij.

'Wat bedoel je?'

'Het spijt me voor je,' zei hij. 'Je lijkt een aardig mens te zijn. Iedereen hier is zo aardig. Jammer dat het moet eindigen.'

'Wat moet eindigen?'

'De wereld,' zei hij. 'Deze cyclus. Alles verdwijnt, daarom hebben wij geen documentatie.'

Ze had het plots koud. 'Waarom zeg je dat de wereld verdwijnt? Wat gebeurt er dan? Je maakt me bang.'

'Er is geen reden voor angst. Er zal nauwelijks pijn zijn. Het is een gebeurtenis die buiten elk begrip van verstandelijke wezens staat. Een flits, een immens geluid, en dan is er niets meer. Daarom bezoeken wij deze tijd, om de oorzaak te zoeken.'

'De oorzaak?'

'Van de Ramp.'

'De Ramp?'

Hij dronk het glas nu helemaal leeg. 'Heel wat dingen die wij moeten missen. Wodka, muziek, dans, mensen.'

'Mensen? Waar jij vandaan komt zijn er geen mensen meer?' Ik ben gek, dacht ze. Ik ben helemaal gek. Een zonderling vertelt me een totaal waanzinnig verhaal en ik geloof hem. 'Einstein?' vroeg ze. Maar hij was er niet meer. Het ene ogenblik stond hij voor haar en het ogenblik erna was hij verdwenen. Misschien had ze met haar ogen geknipperd en was hij snel weggegaan, neen, zo snel, dat was onmogelijk.

Ze zette haar glas op de bar en stapte naar buiten, waar het kil en vochtig was. In de verte maakte de zon aanstalten om op te komen.

De laatste zonsopgang, dacht ze.

Achter zich hoorde ze een geluid, als een enorme deur die dichtsloeg, en er was een flits. ■

UIT SYMPATHIE

Het tijdschrift van

DE KOEPEL VAN VLAAMSE AUTEURSVERENIGINGEN

VVL - VVTS - VSVJ

Secretariaat:

Sint-Jacobsmarkt 22

2000 Antwerpen

Tel. 03 2946725

